

Пристапа Діана Валентинівна,
курсант четвертого курсу факультету підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Нагорна Олена Олександрівна,
викладач кафедри цивільного права та процесу факультету підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ВИКОНАННЯ РОБІТ І НАДАННЯ ПОСЛУГ У СФЕРІ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Закон України «Про оподаткування прибутку підприємств» визначає термін господарська діяльність як будь-яка діяльність особи, направлена на отримання доходу в грошовій, матеріальній або нематеріальній формах, у разі коли безпосередня участь такої особи в організації такої діяльності є регулярною, постійною та суттєвою. Під безпосередньою участю слід розуміти зазначену діяльність особи через свої постійні представництва, філіали, відділення, інші відокремлені підрозділи, а також через довірену особу, агента або будь-яку іншу особу, яка діє від імені та на користь першої особи [1].

Для порівняння Податковий кодекс зазначає термін господарська діяльність як діяльність особи, що пов'язана з виробництвом (виготовленням) та/або реалізацією товарів, виконанням робіт, наданням послуг, спрямована на отримання доходу і проводиться такою особою самостійно та/або через свої відокремлені підрозділи, а також через будь-яку іншу особу, що діє на користь першої особи, зокрема за договорами комісії, доручення та агентськими договорами [3].

Перелік видів робіт і послуг у сфері господарської діяльності міститься у Класифікації видів економічної діяльності (далі – КВЕД) [4].

Відповідно до п. 7 ст. 179 Господарського кодексу України, господарські договори укладаються за правилами, встановленими Цивільним кодексом України з урахуванням особливостей, передбачених цим Кодексом, іншими нормативно - правовими актами щодо окремих видів договорів [2].

В свою чергу ст. 901 Цивільного кодексу України встановлено, що за договором про надання послуг одна сторона (виконавець) зобов'язується за завданням другої сторони (замовника) надати послугу, яка споживається в процесі вчинення певної дії або здійснення певної діяльності, а замовник зобов'язується оплатити виконавцеві зазначену послугу, якщо інше не встановлено договором [2].

Отже аналіз законодавства свідчить про те, що оплата за виконання певних послуг може бути не лише матеріальною, а і нематеріальною. Тобто сама по собі послуга не має жодних фізичних характеристик, це щось абстрактне, не має форми, розміру, кольору тощо.

А от щодо самих робіт, то вони як раз і мають матеріально виражений результат. Тобто замовник чекає на конкретний результат, який він зможе побачити та оцінити і вирішити, чи відповідає такий результат базаному очікуванню.

Як правило виконання робіт оформлюється та підписується у формі договору підряду, а відповідно до ст. 837 Цивільного кодексу України, одна сторона (підрядник) зобов'язується на свій ризик виконати певну роботу за завданням другої сторони (замовника), а замовник зобов'язується прийняти та оплатити виконану роботу. Вважається, що одним із найпоширеніших видів договорів підряду є договір на капітальне будівництво.

Для порівняння податкове законодавство не відмежовує поняття «роботи» і «послуги», включаючи виконання робіт як одну із складових у наданні послуг. Тож, відповідно до п. 14.1.185. Податкового кодексу [3], до постачання послуг, зокрема, належать: передача результатів виконаних робіт, наданих послуг платнику податку; передача (внесення) виконаних робіт, наданих послуг як вклад у спільну діяльність без утворення юридичної особи, а також повернення послуг.

РОЛЬ ПРИВАТНОГО ПРАВА УКРАЇНИ В ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ПРАВ ЛЮДИНИ

Підбиваючи підсумок, можна зазначити, що діяльність суб'єкта господарювання, яка може породжуватися як матеріальним, так і нематеріальним результатом і споживається у процесі надання, є послугою (бухгалтерська, маркетингова, брокерська). Господарське та цивільне законодавство, в цілому, досягли однакового рішення щодо розмежування робіт і послуг, проте, податкове законодавство ці поняття не розділяє. Таким чином, необхідним було б узгодити правові норми так, щоб не було ніяких розбіжностей між правовими актами.

Бібліографічні посилання:

1. Закон України «Про оподаткування прибутку підприємств» від 02.12.2010 № 2755-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/334/94-%D0%B2%D1%80/ed20130101/find?text=%C3%EE%F1%EF%EE%E4%E0%F0%F1%FC%EA%E0+%E4%B3%FF%EB%FC%ED%B3%F1%F2%FC>
2. Цивільний кодекс від 16.01.2003 № 435-IV. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/435-15>.
2. Господарський кодекс України від 16.01.2003 № 436-IV. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/436-15>.
3. Податковий кодекс України від 02.12.2010 № 2755-VI URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>.
4. Класифікація видів економічної діяльності ДК 009:2010: Наказ Держспоживстандартом України від 11.10.2010 № 457. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/rada/show/vb457609-10>.

Пяничук Марія Сергіївна,

курсант другого курсу факультету підготовки фахівців для органів досудового розслідування Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Юніна Марина Петрівна,

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри цивільного права та процесу факультету підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ АЛІМЕНТНИХ ОБОВ'ЯЗКІВ

Повноцінний та дієвий захист прав дитини і формування законодавства у сфері охорони і захисту цих прав, зокрема, й у частині утримання дітей шляхом аліментування є обов'язком кожної соціальної, правової держави. Особливості реалізації прав обумовлені тим фактом, що фізична і розумова незрілість дитини потребує спеціальної охорони та піклування, включаючи належний правовий захист [1].

На жаль, науковці приділяють замало уваги висвітленню законодавчих і правозастосовчих питань, що виникають при стягненні аліментів, а от на практиці з такими проблемами стикаються безліч разів. Впродовж 2017–2018 років відбулися зміни в законодавстві з питань регулювання аліментних зобов'язань батьків по утриманню дітей, що потребує додаткового дослідження.

Як правило, такі справи розглядаються в судах першої інстанції, в апеляційних та касаційних судах вони не є такими поширеними. За даними звітів судів першої інстанції про розгляд справ у порядку цивільного судочинства у 2013 р. усього було розглянуто 101 036 справ про стягнення аліментів (що становить 36 % загальної кількості спорів, які виникають із сімейних правовідносин), із них із ухваленням рішення – 88 189, у тому числі із задоволенням позову – 84 968. У 2014 р. усього було розглянуто 76 548 справ про стягнення аліментів (що становить 35,2 % загальної кількості спорів, які виникають із сімейних правовідносин), із них з ухваленням рішення – 67 370, у тому числі із задоволенням позову – 65 253 [2].